

ע"פ 21335/01/14 - בסאם מנצור, וארד מנסור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 אפריל 2014

ע"פ 21335-01-14 מנצור ואח' נ' מדינת

ישראל

לפני:

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופט אהרון מקובר כב'

השופטת זהבה בוסתן

1. בסאם מנצור

2. וארד מנסור

המערערים

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערערים ובא כוחם עו"ד גיא פלנטר

ב"כ המשיבה עו"ד שרה טל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערערים, אב ובנו, הורשעו לאחר שמיעת ראיות בת"פ 37593-09-10 (בימ"ש שלום בכפר-סבא) בהשמעת איומים כלפי מורה לפיזיקה של בתו של המערער 1 ואחותו של המערער 2.

המערער 1 נידון ל- 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין ותשלום פיצוי למתלונן בסכום של 2,500 ₪ והמערער 2 נידון ל- 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלונן בסכום של 2,500 ₪.

הערעור מכוון כלפי הכרעת הדין וכלפי גזר-הדין.

ב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי שגה בימ"ש קמא כאשר האמין לעדותו של המתלונן וכאשר הביא בחשבון אירוע ירי שלטענת המתלונן ארע לאחר השמעת האיומים נושא הרשעתם, כאשר אין כל קשר בין הירי

עמוד 1

כך טוען המערער גם שבימ"ש קמא לא התייחס לתלונה שהגישו המערערים כלפי המתלונן בהנהלת בית הספר שבו למדה בתו של המערער 1 ואחותו של המערער 2 בכל הקשור לבקשת המתלונן מהילדה להרים את חולצתה על מנת לגלות פתקים שלטענתו הסתירה שם.

נאמר מיד כי עיון בהכרעת הדין של בימ"ש קמא ובפרוטוקול העדויות מעלה כי בימ"ש קמא לא התייחס לגופם של דברים לאירוע הירי, כמו גם לתלונה שהוגשה לדברי המערערים כלפי המתלונן בבית הספר ובדין עשה כן שכן לא הוכח כל קשר ענייני בין האירועים הנ"ל לבין תלונתו של המתלונן נושא הרשעת המערערים, אלא רק כהסבר לעיכוב שחל בהגשת התלונה מצד המתלונן, אשר הגיש את תלונתו רק לאחר הירי.

כך גם עיון בגזר-הדין של בימ"ש קמא מעלה שלא התייחס בימ"ש קמא כנימוק לחומרה מבחינת המערערים לאירוע הירי אלא רק כעובדת רקע, כפי שנקבע בסעיף 1 לגזר-הדין, כאשר בימ"ש קמא כותב שמקור הירי לא נחשף (ראה סעיף 9 לגזר-הדין).

עיון בהכרעת הדין נושא הערעור מעלה כי היא מבוססת על אמון מוצדק שנתן בימ"ש קמא בדבריו של המתלונן בהודעתו במשטרה לאחר שהתרשם כי התחמקותו מלהשיב לשאלות, ניסיונו למזער את האירועים ולטשטש את נוכחות המערער 2 בחצר בית הספר נובעים מחששות עליהן חזר ובהקשר התרבותי אותו הסביר לכך. עם זאת, קבע בימ"ש קמא כי אין בהתנהגותו במהלך עדותו כדי לפגוע במהימנותו ובגרעין גרסתו בהודעתו במשטרה עליה חזר בסופו של יום בעדותו (ראה סעיף 8 להכרעת הדין).

בימ"ש קמא, לאחר שהכריז על המתלונן כעד עוין וקיבל את הודעתו במשטרה, מצא דבר מה לחיזוק הדברים שמסר המתלונן במשטרה, ואשר עליהם חזר בסופו של יום במהלך עדותו בדבריהם של מנהל בית הספר, לו סיפר המתלונן אודות האיומים, ועדותו של סגן מנהל בית הספר, זאהר בשארה, ובדברים שמסר בהודעתו ת/10, בעדותו של היועץ החינוכי מנסור ואליד באשר לקרות אירוע בבית הספר, בעדותו של מחנכה של יסמין, לו סיפר המתלונן שהמערער 1 איים עליו, ובעדותו של סגן מנהל בית הספר הנוכחי ששוחח עם המערער, אשר כעס מאוד על המתלונן.

גם עדים אלה לא ששו להגיע למסור את עדויותיהם וחלקם הובאו מכוח צווי הבאה שהוצאו כנגדם, דבר שגרם להתמשכות ההליכים, ובעדויותיהם הם עשו הכל כדי לסייע למערערים.

בימ"ש קמא לא נתן אמון בדבריהם של המערערים כאשר לגבי המערער 1 קבע כי הוא הותיר עליו רושם שלילי ולא אמין, שמסר תשובות מחושבות, מתחמקות ולא סבירות, תוך מזעור האירועים והכפשת המתלונן באופן תדיר.

כך גם התרשם בימ"ש קמא שהמערער 2 אינו דובר אמת, הוא אמנם מסר אליבי בהודעתו במשטרה אך מדובר היה באליבי כללי ללא כל פרטים מזהים וגם במהלך שמיעת הראיות לא הביא תמיכה לאותו אליבי שמסר, כך במיוחד לאחר שהמנהל וסגנו העידו כי הם ראו אותו בחצר בית הספר סמוך למתלונן.

לאור כל האמור לעיל, חלה על המקרה שבפנינו ההלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור איננה מתערבת בעובדות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית בהתבסס על אמון שנתן בעדים, מדבריהם התרשם בעדויותיהם בפניו (ראה פסק הדין בע"פ 6924/12 ואח' **בערני נ' מדינת ישראל**, סע' 28 ו-29 לפסק-הדין).

אנו דוחים את הערעור כלפי הרשעת המערערים.

ב"כ המערערים טוען כי בימ"ש קמא החמיר בעונשי המאסר שהטיל על המערערים שכן על פי מדיניות הפסיקה הנוהגת לגבי עבירות איומים מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

עיון בפסיקה שהגיש ב"כ המערערים מעלה כי רובה ניתנה על סמך הודאות הנאשמים, שלקחו על עצמם אחריות וחסכו מזמן העדים ובית המשפט, ואילו המערערים שבפנינו לא נוטלים עד היום אחריות למעשיהם נושא הרשעתם וגרמו לעדויותיהם של המתלונן ושל הגורמים בהנהלת בית הספר שהעידו בבית משפט קמא. משכך, לא ניתן לזקוף לקולת עונשיהם של המערערים את הנימוקים שזקפו לקולת עונשיהם של הנאשמים נושא הפסיקה שהציג ב"כ המערערים.

ב"כ המערערים טוען כי בימ"ש קמא התחשב באירוע הירי למרות שלא הוכח קשר בינו לבין האיומים נושא ההרשעה, אך, כאמור, עיון בגזר-הדין מעלה כי האירוע לא שימש בסיס לעונשי המאסר שהוטלו על המערערים.

ב"כ המערערים טוען כי עברו הפלילי של המערער 1 הוא עבר ישן, מדובר באירוע חד פעמי, והמתלונן עצמו לא ייחס חשיבות לאיומים ולכן השהה את תלונתו עד לאחר אירוע הירי.

ב"כ המערערים טוען כי המערער 1 הוא בן 59, נשוי ואב ל-5 ילדים שפרנסתם עליו, והוא מנהל לבדו עסק משפחתי לשיווק מוצרי חשמל.

באשר למערער 2, טוען ב"כ המערערים, כי הוא בן 25, סיים לימודי משפטים ועמד בבחינות ההסמכה, אך רשיונו מעוכב. כיום הוא עובד בחברת השקעות ומנהל צוות של 25 עובדים.

ב"כ המערערים עומד על התמשכות ההליכים, אשר הביאה לכך כי גזר-הדין ניתן בחלוף 5 שנים מאז האירועים נושא גזר-הדין כאשר התמשכות ההליכים לא נגרמה בעטיים של המערערים אלא בעטיים של עדי המאשימה שהתחמקו מלבוא למתן עדויות בבית המשפט.

ב"כ המשיבה מתנגדת להקלה בעונשיהם של המערערים ומצביעה על עברו הפלילי של המערער 1, על העובדה שהמערער 2 עבר עבירה של נשיאת נשק במהלך ניהול ההליכים בתיק זה בבית משפט קמא ועל חומרת דברי האיום שהשמיעו כלפי המתלונן, שהוא עובד ציבור ומשמש כמורה.

אנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא את חומרת התנהגויותיהם של המערערים, אשר השמיעו דברי איום חמורים כלפי המתלונן וגרמו לפגיעה חמורה בשלוות נפשו, בטחונו, ובחירות פעולתו כמורה בבית ספר. אכן מדובר באיומים ברף החומרה הגבוה אך יש להבחין בין המערערים בעניין זה כאשר המערער 1 השמיע דברי איום חמורים יותר מאשר המערער 2 ובשתי הזדמנויות.

אין בגילו הצעיר של המערער 2 כדי לגרום להקלה בעונשו מטעם זה שכן גם אם מדובר ב"בגיר-צעיר" הרי הוא לא גילה כל רצון להשתקם ומשכך לא חלה עליו ההלכה המצדיקה הקלה בעונש של "בגיר-צעיר" בשל סיכויי שיקום. כך במיוחד, כאשר המערער 2 עבר עבירה של נשיאת נשק במהלך ניהול ההליכים בבימ"ש קמא.

גם בהתמשכות ההליכים בבית-המשפט קמא אין כדי להצדיק הקלה בעונשיהם של המערערים שכן גם אם הדבר לא נגרם במישרין בעטיים, הרי הצורך לשמוע ראיות, לרבות עדויות של עדים שהתחמקו מהתייצבות בבית-המשפט, הוא תוצאה של כפירת המערערים.

מתחם הענישה שנקבע על ידי בימ"ש קמא בין מאסר על תנאי לשנת מאסר בפועל מקובל אף הוא עלינו, אך נראה לנו כי יש מקום להשוות את עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער 2 לעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער 1 לאור ההבדל האמור לעיל.

גם בעובדה שהמערער 2 עבר עבירה של נשיאת נשק במהלך ניהול ההליכים בבימ"ש קמא, אין בה כדי להצדיק את ההבדל בענישה בינו לבין המערער 1, אשר אמנם לא ריצה עונש מאסר בפועל אך מערער 2 ריצה את עונש המאסר בגין עבירה שנעברה לאחר האירועים נושא גזר-הדין.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי הכרעת הדין ומקבלים את הערעור של המערער 2 כלפי גזר-הדין וקובעים כי המערער 2 ירצה 6 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

יתר חלקי גזר-הדין בת"פ 37593-09-10 (בימ"ש שלום בכפר-סבא) יעמדו בתוקפם.

המערערים יתייצבו לריצוי מאסרם בבית סוהר הדרים, ביום 11.5.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודות זהות ופסק דין זה.

על ב"כ המערערים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונשי המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערערים לריצוי מאסרם.

ניתן והודע היום ח' ניסן
תשע"ד, 08/04/2014
במעמד ב"כ הצדדים
והמערערים.
אברהם טל, נשיא
אב"ד

אהרון מקובר, שופט זהבה בוסתן, שופטת